

Prædiken til 3. søn. efter Påske

d. 25. april 2021 kl. 10.00 i Viby kirke

I brevet til Hebræerne står der:

Derfor var det også uden for byporten, Jesus led for at hellige folket med sit eget blod. Lad os da gå ud til ham »uden for lejren« og bære hans forhånelse; for her har vi ikke en by, der består, men vi søger frem til den, der skal komme. Lad os bestandig ved ham bringe Gud takoffer, det vil sige frugten af læber, som bekender hans navn. Glem heller ikke godgørelhed og gavmildhed; det er den slags ofre, Gud finder behag i. (Hebr.13,12-16)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.«

Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er

kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer. (Joh.16, 16-22)

Amen

Vi befinder os aftenen inden Jesu død. Jesus kigger fremad, prøver at forberede disciplene på det, der skal ske – og samtidig give dem håb: At selv om de snart vil blive fyldt med rædsel, smerte og sorg – så vil al deres smerte blive afløst af glæde – når de efter opstandelsen møder Jesus igen.

Men det giver ikke mening, hvad han siger til dem, denne sidste aften i Jerusalem. For dem er hans ord det rene nonsens. Han står jo lige der foran dem som han plejer – hvor er han på vej hen? Og hvis det er så kort tid, der er tale om, så er det vel ikke anderledes end til daglig. De er trods ikke sammen alle døgnets 24 timer.

Men Jesus forvarsler jo her dødens adskillelse, der vil opleves som en evighed – som uden ende. En situation helt uden håb.

Hvor de fuldstændig vil miste modet og fodfæstet og troen på at det nogensinde bliver bedre.

Som det er for os, når vi mister et elsket menneske og bliver lammet af erkendelsen:

Han eller hun træder aldrig nogensinde ind ad døren igen. Nu skal vi virkelig og dag efter dag lære at klare os alene – det er som at skulle begynde helt forfra på livet igen.

Jesus griber derfor også til billedet af den fødende kvinde, som - midt i veernes fuldstændig overvældende smerte - er sikker på at nu skal hun dø, - at hun ikke kan klare så meget som en eneste ve mere...

Alligevel vil den samme kvinde, når hun bagefter synker tilbage i sengen med det nyfødte barn i sine arme helt have glemt smerten og den fare hun befandt sig i. Nu har glæden over det lille nye liv fuldstændig erstattet den trangsel, som gik forud.

Så midt i sorgen. Midt i dødens lammende virkelighed. Midt i den adskillelse, der som hamrende veer atter og atter vil slå ind mod disciplenes livskraft i de kommende dage og true med også

at tage livet af *dem*, så skal de også hele tiden turde gribe fat i håbet, som Jesus her rækker dem. Minde hinanden om, at livet er stærkere end døden – at selv midt dødens larmende virkelighed, er også altid Gud.

At Jesus derfor nok er borte, men dog samtidig hos Faderen. Og at den adskillelse, som de oplever som uendelig, i tilbageblik en dag vil blive oplevet som en ganske kort tid, et øjeblik. For nu er de så sammen igen og deres glæde er fuldkommen.

Jesus taler selvfølgelig om opstandelsen her, denne sidste aften inden hans død langfredag. Og tidsmæssigt befinder vi os også nu som kirke *efter* opstandelsen.

Alle søndage mellem påske og pinse er en særlig festtid – her vender vi søndag efter søndag tilbage til opstandelsens under og tilstedeværelse også i vore liv – hvordan det er at leve her, hvor døden aldrig skal få det sidste ord.

Hvor livets kræfter altid er stærkere end ondskaben og vi derfor aldrig er helt uden håb – uanset hvor ramte og ensomme og håbløse vi ind imellem kan føle os. Sådan er det nemlig at være

kristen menighed – her ligger det ikke i kortene at give op og lukke ned. For her går den opstandne midt iblandt os og skaber liv på ny, - igen og igen.

I onsdags kunne man i Kristeligt Dagblad i dagens portræt møde Kidane Amare – i anledning af, at han har modtaget årets integrationspris fra Tværkulturelt Center. Kidane Amare, kunne man læse, er den daglige leder af den etiopisk ortodokse menighed her i Aarhus – de har hjemme i Helligåndskirken i Hasle.

Og portrættet blev indledt med følgende ord:

Det sidste års tid har Kidane Amare næsten grædt flere tårer end i resten af sit liv tilsammen. Borgerkrigen i hans fødeland Etiopien og de mange beretninger om overgreb, voldtægter og etnisk udrensning fylder ham med rædsel og sorg. ”At se kvinder og børn blive behandlet på den måde kan jeg næsten ikke bære”, siger han. ”Men jeg mister ikke min tro og mit håb. Som kristen ved jeg, at der altid venter noget godt forude. Så jeg ser mig ikke tilbage, men prøver at gøre mit til, at fremtiden

bliver bedre. Som kristen må jeg altid undgå hævn og arbejde for forsoning”.

For det er et dagligt arbejde helt konkret i menigheden, fortælles det, at arbejde for forsoning og en bedre fremtid.

Siden 2014 er nemlig rigtig mange flygtet hertil fra nabolandet Eritrea, som i Etiopien ses for en aktiv del af konflikten, en gammel fjende. Også disse flygtninge er blevet en del af den etiopiske menighed her i Aarhus – og derfor er det en daglig opgave at undgå, at fjendskabet også spredes til menigheden.

Som tidligere overrabbiner Bent Melchior udtalte det i sin tale ved prisoverrækkelsen: *”Men det allervigtigste er, at du på imponerende vis har formået at bevare håbet – håbet om at kunne opbygge en fremtid, et liv her på jorden, som er godt for jer, godt for jeres naboer og godt for jeres næste. Derfor er du en rollemodel for andre”.*

Det er så godt med gode eksempler, gode rollemodeller for vi andre. Måske især netop nu, fordi det seneste år under Corona har været en usædvanlig stor prøve på vores tålmodighed og evne til at bevare håbet.

Det har næsten været som en graviditet uden fast termin – igen og igen er fødslen og udfrielsen blevet udskudt – vi har måttet lære at leve fra dag til dag og det har været en ny kunst for os – ikke at miste modet og troen på i morgen.

Også for os som menighed og kirke har det været svært – vi er jo forventede, ikke vant til at ydre forhold på den måde griber ind i vores traditioner og tvinger os ud i det uvisse.

Men det uvisse er også det åbne. Her kommer opstandelsen os til hjælp. At morgendagen i Guds hånd er fuld af muligheder, - som vi ganske vist endnu ikke kan se, men som vil åbenbares for os. Som en gave, som en glæde, som fødslen af et nyt lille barn, der bærer fremtiden med sig blot ved at trække vejret. Eller som Kidane Amare, der nægter at kigge bagud, men sætter kræfterne ind på en ny dags mulighed og håb.

Til sidst: Vi hørte en læsning fra Hebræerbrevet først i gudstjenesten. Ikke nødvendigvis den letteste tekst at forstå, det må man sige, - men det var en påmindelse om, at vi som kristne ikke kun vandrer sammen med den opstandne, men også den korsfæstede. At vi – billedlig talt - skal være villige til at følge

ham – også uden for byporten, helt op på Golgata og der dele hans forhånelse og smerte.

For den opstandne er også altid den tornekrone. Ham, der aldrig viger tilbage for *vores* smerte, men deler den med os.

På samme måde er opstandelsesmenigheden også altid en mærket og sårbar menighed, hvor det at være menneskelig og dødelig eller sårbar aldrig skal kunne dømmes os uden for fællesskabet.

Hvor håbet og glæden derimod er at finde midt i virkeligheden, som den nu former sig for os hver især – i en fælles solidaritet, et fælles ansvar og et fælles håb for i morgen.

For i morgen er også altid Gud og en ny dags mulighed og glæde, - for os og vores næste. Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver, én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Og lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens
fællesskab være med os alle. Amen